

Није баш да ми није драго, али, ето, господин Мајк Роџерс, председник одбора Представничког дома за обавештајне службе америчког Конгреса, признао је прекјуче да ће америчке ракете у оквиру америчког противракетног штита у Европи, које ће 2015. године бити инсталиране у бази Девесел у Румунији, бити окренуте према Русији. Управо оно што сам на овим страницама годинама тврдио, а није ми јавио господин Роџерс...

Наиме, боравећи у Румунији, у изјави за тамошњу телевизију Реалитатеа, Роџерс је дословно рекао да ће ти пројектили „потенцијално служити и парирању неким претњама које могу долазити од стране Москве”. Тако је Роџерс јавно признао оно што нико од западних новинара, политичара и дипломата није смео јавно да констатује. Вишегодишње послушничко ћутање о правој природи антиракетног штита само је потврда да ЕУ нема самосталну спољну политику. А од нас траже да прогресивно усклађујемо нашу спољну политику са политиком ЕУ. Геометријском прогресијом или артиметичком?

Како објаснити да у великим немачким и другим европским листовима никада није био објављен скоро ниједан текст који би довео у сумњу америчку тезу како је „антиракетни штит у Европи намењен борби против севернокорејских и иранских интерконтиненталних ракета”? Ниједан политичар из ЕУ није јавно довео у сумњу таква америчка објашњења.

У Београду је у протеклих неколико година одржано неколико „безбедносних форума”, на којима су разна звучна и мање звучна имена ламентирала до бесконачности о разним аспектима безбедности на Балкану, али нико, баш нико, да прозбори шта се то инсталира у суседној Румунији. Забрањена тема?

Годинама су нам пуна уста безбедности, безбедност нам већ цури из ушију, а на стотинак километара од Београда инсталирају се ракете које могу да носе нуклеарне бојеве главе. Чернобилска катастрофа показала је како је Европа мала.

Пре неколико дана фонд „Конрад Аденауер”, лист „Нин” и РТВ Војводина организовали су у Београду трибину под радним насловом „Ђавољев адвокат”, о проблему војне неутралности Србије. Сучелили су се ставови према томе да ли Србија треба да уђе у НАТО или не треба. Аргументи да треба ући у НАТО ишли су од тога да нам прети мађарска десница и да нас само НАТО може сачувати од мађарског напада, до заиста феноменалног аргумента како Срба, осим у Војсци Србије и у Републици Српској, највише има у америчкој војсци. Ваљда зато треба ући у НАТО? Објашњење достојно дејег вртића. Ту и тамо се спомињало како у државу која уђе у НАТО стижу стране инвестиције. Невероватно је какви све аматери у Србији лобирају за НАТО. Па „Кока-Кола” је уложила три милијарде долара у Вијетнам. Нама су стигли и „Фијат” и „Филип Морис”.

Брисел нам још није отворио нити једно поглавље у преговорима. Није смак света, отвориће...

(Политика)